

2/64

de internationale

Uitgave van de
NEDERLANDSE SEKTIE VAN DE
VIERDE INTERNATIONALE

proletariërs
aller landen
verenigt u!

DE INTERNATIONALE

Orgaan van de Nederlandse Sectie van de Vierde Internationale.

Verschijnt maandelijks 3ste jaargang februari 1964

Administratie: L.Plekker, Tolstraat 123^{IIII} Amsterdam-Zuid.

Gemeente Giro: Amsterdam P-7185 Abonnementsprijs f 4,- per jaar.

SOLIDARITEIT met de stakende VISSERS ! GAAT MET STEUNLIJSTEN ROND !

(Voor inlichtingen: OVB, Mathenesserlaan 385, Rotterdam-6)

Steunt de VISSERS!!!

DEZE MAAND:

Nederland. Zoals te verwachten was hebben de arbeiders in 1964 een nieuwe strijdronde ingezet om de--al half uitgeholde--overwinning van 1963 weer betekenis te geven. De heilige "10%" werd al doorbroken met een gemiddelde van 1,5% als alle ook de nog niet goedgekeurde nieuwe CAO's bij elkaar worden bezien. En dit zonder groot verzet van de "werkgevers". Deze staan er wel op de hoogste uitloop der lonen zelf te bepalen voor bepaalde groepen, volgens de bekende ver- deel en heers beginselen. Er schijnt ook in de Stichting van de Arbeid een ge- heime overeenkomst te zijn afgesloten om beslist niet verder te gaan dan 11,5%.

De strijd zal voort blijven gaan. Al te duidelijk blijven de prijsstijgingen voort gaan. Zozeer dat de officiële vakbondsleiding zich verplicht voelde zondig nieuwe acties te beginnen. De vrees voor nieuwe acties is zo groot dat de reger- ing geen frontale aanval heeft ondernomen, vertrouwend op het opportunisme van de vakbondsfunctionarissen. Om deze dekking te geven tegenover de opdringende le- den en de hele arbeidersklasse kwam minister Andriessen met grote "indrukwekkende" gebaren maatregelen nemen tegen "al te hoge prijsstijgingen".

Ietwat laat. En ietwat onvolledig. Wij hebben de bourgeoisie wel meer prijspoli- tiek zien bedrijven. En we raken nog meer op onze hoede door de verdachte uitno- diging om "prijsbewust" te kopen. Hier wordt dus de verantwoordelijkheid gelegd en afgewenteld op de massa der kopers. Des te verdachter is deze vriendelijke uit- nodiging, aangezien de arbeiders-huisvrouwen noodgedwongen al nooit anders ge- daan hebben dan naar "koopjes" zoeken, met veel inspanning.

De andere maatregelen van het kabinet Marijn^{zijn} v.o.a. creditbeperkende ingre- pen, beperking overheidsinvesteringen, verbod op verticale prijsbindingen. Wezenlijk doel: begin van de vorming van een "arbeidsreserve"-werkloosheid, om "ontspan- ning" te krijgen.

De vakbondsfunctionarissen zijn zo bezorgd voor de rust van de kapitalistische economie (in feite is dat: voor de winsten der ondernemers) zo bevreesd voor nieu- we succesvolle acties die het strijdbaar zelfbewustzijn van de arbeiders zullen doen stijgen, dat zij er toe overgaan de ondernemers tot "discipline" aan te manen; geen "te hoge" lonen. Een uniek hoogtepunt van misdadig gedrag tegenover de arbeidersklasse! iets wat zelfs de collega-functionarissen in de rest van Europa nog nooit in hun hoofd gehaald hebben.

Het is duidelijk dat loonsverhogingen niet uit hoger prijzen, maar uit de win- sten moeten komen. Een absolute prijsstop zou gewenst zijn. Aangezien doeltreffend de controle door de bourgeoisie onbestaanbaar is, blijft het enige concrete: Per- manente openbreekclausules in alle CAO's; d.w.z. een koppeling van lonen aan prij- zen, zoals dat al tot op zekere hoogte is bereikt door de Belgische arbeiders- klasse; doch dan met een controle op de indexcijfers door de arbeiders in de vak- bonden zelf.

Bij voortgaande automatisering en bij een verslechtering van de economische situ- atie, hoort bij deze "glijdende loonschaal" ook nog te komen, de "glijdende uren- schaal"; d.w.z. de eis van verdeling van het aanwezige werk onder alle arbeiders; dus geen ontslag van "overtollige" arbeidskrachten. Dit moeten de centrale eisen zijn voor de huidige en de komende periode van klassestrijd.

HET EERSTE NATIONALE CONGRES DER LANDARBEIDERS EN BOERENRADEN TE ALGIERS (II).

De Algerijnse boerenarbeiders hebben na ruim een jaar ervaring met het beheer van grote landgoederen begrepen dat: "... wil hun sociale bevrijding waarachtig zijn zij zelf de productiemiddelen moeten bezitten, inbegrepen de landbouwmachines en het geld(kapitaal), zodat ze als gevolg hiervan de verkoop van hun producten beheersen.

Ze hebben begrepen, dat de staat het volk niet is, zelfs al neemt hij de verdediging van de belangen van het volk op zich, en ook dat zij het administratieve apparaat niet in het bezit moeten laten van de machines en het monopolie van het kapitaalsbeheer. En het is daarom, dat allen zonder uitzondering heftige aanvallen richtten tegen de S.A.P. (Sociétés Agricoles de Prévoyance, - Landbouw voorzienings Gemeenschappen onder regerings contrôle). Ze zien heel goed, dat door middel van de S.A.P. de staat hen onteigenen kan. Daarom vroegen ze, om de tractoren aan de S.A.P. te ontnemen- zowel die welke sedert het begin aan de S.A.P. behoorden, als die welke als "onbeheerd eigendom" door haar werden beheerd, en tot eigendom van de bedrijfsraden zouden worden". Tot zover David Rousset.

Om de historische draagwijdte van deze snelle bewustzijnsvorming van de Algerijnse boerenarbeiders, in hun bedrijfsraden georganiseerd, te onderstrepen, is het goed zich te herinneren, dat het nog nauwelijks twee jaar geleden is, dat in de Sovjet-Unie de M.T.S. (machine-tractorenstations in de handen van de staat) aan de kollektieve boerderijen zijn overgedragen. Dit als konsessie van de burokratie aan de boeren, om de landbouwproductie te stimuleren.

Voorgesteld werd door de afgevaardigden van het kongres, de tractoren-gezien het feit dat ze niet erg talrijk zijn- te concentreren in plaatselijke stations, echter onder controle der bedrijfsraden; tevens werd voorgesteld reparatiewerkplaatsen op deze wijze te organiseren, waar de raden zelf de prijs van de reparaties kunnen vaststellen.

Om verder de speculatie met het product van hun arbeid de kop in te drukken, moet het worden toegestaan, dat de raden zelf hun producten op de plaatselijke markten of in een bepaald gebied verkopen en dat verkoop-koöperaties worden opgericht. De staat dient verder zo snel mogelijk haar heffingen op de produkten vast te stellen.

En om ten slotte de financiële zelfstandigheid van de arbeidersraden te verzekeren dient iedere raad een bankrekening te hebben.

Omtrent de oriëntatie van de landbouwpolitiek heerste voor het kongres verschil van mening in regeringkringen. Eén tendens die voor het kongres de meerderheid had, was voor een gecentraliseerde staatsaanpak van de problemen; deze concentreerde zich rond de O.N.R.A. (Office National de Reforme Agraire - Nationaal Buro voor de Agrarische Hervorming). De andere tendens die zich rond het B.N.A.S.S. (Bureau National d'Animation du Secteur Socialiste - Nationaal Buro tot het stimuleren van de Socialistische Sector) vormde, ging en gaat uit van het revolutionaire initiatief en de levende interesse, die de arbeider moet hebben in de opbouw van het nieuwe regiem, hetgeen in deze konkrete omstandigheden betekende: grotere zelfstandigheid voor de arbeidersraden, omdat stijgende productiviteit niet van boven af verordonneerd kan worden, maar afhangt van het zich sociaal verbonden voelen van de boerenarbeiders met het nieuwe regiem en van de mate waarin dat regiem zich de vertegenwoordiger toont van hun sociale belangen. De stijging van de productiviteit dient allereerst de arbeiders zelf ten goede te komen.

Tegen veler verwachting in, was het vooral in de sub-kommissies van het kongres, waar de eindresoluties vastgesteld werden, dat de boerenafgevaardigden door hun vasthoudendheid, de "centralistische staats-tendens" in de minderheid brachten en de opvattingen van het Buro voor de Socialistische Sector, als bevestiging van hun eigen ervaringen, ondersteunden en aanvulden.

Hoe reageerde de regering op deze ontwikkeling?

In zijn sluitingsrede voor het kongres liet Ben Bella, als voornaamste woordvoerder van de tweede genoemde tendens geen twijfel eraan bestaan. Hij ondersteunde de uit het kongres naar voren gekomen verlangens volledig.

Teneinde de arbeidersraden beter te doen functioneren stelde hij de volgende onmiddellijk te nemen maatregelen voor, die de decreten van Maart 1963, over het arbeidersbeheer van de bedrijven hun volledige betekenis en inhoud moeten geven:

1e Het materiaal dat zich nog gedeeltelijk in de handen van de S.A.P. bevindt, zal ter beschikking van de arbeidersraden gesteld worden, of, indien dit moeilijkheden oplevert, aan gemeenteraden, die uit de gezamenlijke arbeidersraden zijn samengesteld. De gemeente zal tevens zorg dragen voor de lopende reparaties en het onderhoud van het landbouwmateriaal.

2e De verkoop van de oogst door de openbare organen moet tegen onmiddellijk op de markt vastgestelde prijzen geschieden of, indien nodig, door een bij de wet vastgestelde prijs.

3e Ten slotte: het nazien van de rekeningen van de transacties tussen de staat en de onder arbeidersbeheer staande ondernemingen, zal voor de 31e December 1963 moeten zijn beëindigd en de stand van deze rekeningen moet voor deze datum aan alle bedrijfsraden zijn medegedeeld.

Deze onmiddellijke maatregelen zullen zo spoedig mogelijk gevolgd worden door wettelijke maatregelen betreffende de belastingen die er van de door de door de arbeiders beheerde bedrijven geheven zullen worden, alsmede betreffende de hoogte der belasting en de vormen van beloning der arbeiders.

De oude, uit de uit de koloniale tijd stammende, krediet verlenende lichamen zullen worden vervangen door twee gespecialiseerde instanties:

1) Een zelfstandige kas, die tegelijkertijd spaarbank en bankier zal zijn van alle collectieve landbouwondernemingen. Deze bank zal naast boekhouder, houder van rekeningen, uitgever van leningen op kortemidden- en lange termijn en verzorger van landbouwverzekeringen, het voornaamste uitvoerende orgaan van de staat op belas-

tinggebied en van de planmatige ontwikkeling zijn.

2) Verder een semi-koöperatief lichaam dat zich met de verduurzaming en verkoop van levensmiddelen, en met de bevoorrading der landbouwondernemingen bezig houdt.

Een lichaam dat de landbouwproducten - tegen bij kontrakt geregelde voorwaarden - verder verkoopt. De diensten van deze koöperaties staan ook ter beschikking van de kleine ondernemers.

Na het overnemen van de onbeheerde eigendommen, gaat Ben Bella in zijn sluitingsrede verder, na het in beslag nemen van de eigendommen die aan verraders, speculanten en overgebleven kolons (planters) hebben toebehoord, blijft er voor de agrarische hervorming nog een belangrijke taak over: de beperking van het privaatbezit tot een zodanige omvang, dat er zich onmogelijk meer een bevoorrechte klasse kan vormen. Het opstellen van een moderne wetgeving voor het grondbezit aangepast aan de noodzakelijke behoeften van onze revolutie, voor alle grond van ons land.

De nieuwe structuren, waarop de Algerijnse landbouw in de toekomst gebaseerd zal zijn, omvatten: de door de landarbeiders beheerde collectieve ondernemingen en de kleine familie-ondernemingen.

Een wet op de agrarische hervorming is in voorbereiding, waarbij het maximum landbezit per familiebezit geregeld wordt.

Voor het teveel aan grondbezit, dat aan de staat vervalft, betaalt deze een schade-loosstelling.

Alle grond, die buiten genoemde categorieën valt en waar dus geen eigendomsrecht op geldt, is het eigendom van het volk.

Deze grond zal, uitgezonderd de staatsdomeinen en het openbaar bezit, zal, naar gelang van de situatie kunnen worden ontgonnen, hetzij door boerencollectieven binnen het kader van het arbeidersbeheer, hetzij door individuele boeren, die zich eventueel later tot koöperatieven aaneen kunnen sluiten.

Men kan verwachten, dat aan het einde van deze omwenteling in de Algerijnse grondbezitverhoudingen, de privé-sector zich ongeveer zal stabiliseren op ongeveer 5,5 miljoen hectaren, waarvan 2 miljoen bebouwbaar.

De rest van het noordelijk deel van Algerije (we laten de Sahara buiten beschouwing)

d.w.z. 24 miljoen ha. grond, zal aan het volk toebehoren; daarvan is 4 miljoen ha. bebouwbaar; 3 miljoen ha. zullen behoren aan de kollektieve sector en 1 miljoen ha. aan de kleine familiebedrijven.

Het tweede grote probleem, dat om oplossing vraagt is: het aanpassen van de landbouwproductie aan de behoeften van het land. Het landbouw-ontwikkelingsplan heeft drie essentiële doelen: het voeden van de bevolking; het vrijmaken van een gedeelte der geldelijke hulpbronnen voor de technische uitrusting van het land; de produktie van landbouwgrondstoffen, die noodzakelijk zijn voor de industrie.

In de huidige toestand importeert Algerije per jaar tussen 60 en 70 milliard frs. aan voedingsmiddelen. speciaal suiker, vlees, melk en oliehoudende produkten; alles voedingsmiddelen, die Algerije zelf kan verbouwen.

De helft van de landbouw is op wijnbouw gericht, terwijl onze veeproductie slechts een kwart van die der gewassen bedraagt.

Naarmate er door de omvorming van de landbouw meer uitgevoerd en minder ingevoerd kan worden, vooral op het gebied van de voedingsmiddelen, komen de bronnen ter beschikking, waarmee Algerije zijn industrialisatie kan financieren.

Gelijkopgaand met de reorganisatie van de produktie, moet een ander verstoord evenwicht uit het koloniale tijdperk worden hersteld: te weten, dat van de beschikbare grond en de mensen die hiervan gevoed moeten worden.

"Het koloniale régime heeft een moderne landbouwsector ontwikkeld, in handen der buitenlanders, die ongeveer één miljoen Algerijnen deed leven op een weinig minder dan 3 miljoen hectaren. Op de rest van ons bebouwbare grondgebied, ongeveer 4 miljoen ha. moesten ongeveer 8 miljoen Algerijnen voortvegeteren. Terwijl deze grond tot de schraalste en minst bevoeide behoorde, en er ook geen enkele poging gedaan werd haar produktiviteit op te voeren".

In deze Algerijnse gebieden die vaak een steppe-achtig karakter hebben en waar het imperialisme een groot deel der landbevolking heen had gedreven, is de bodem in gevaar. Ieder jaar worden 50 á 100.000 ha. weggespoeld door het water; het is een taak van het grootste belang deze grond te redden, ze is onze grootste rijkdom.

Acht miljoen boeren op vier miljoen hectaren, terwijl deze grond - eenmaal hersteld en op wetenschappelijke en planmatige wijze bebouwd - maximaal in staat is om twee miljoen mensen te voeden. Dit betekent, dat naast het kolossale karwei van bodem herstel, er minstens één miljoen jongeren tussen de 15 en 25 jaar vanuit de landbouw- naar een andere sector van de produktie zullen moeten overgebracht.

Op een betrekkelijk korte termijn is dit slechts voor heel Algerije te verwezenlijken in de vorm van werkobjekten, die door de gemeenten, de departementen of door de staat georganiseerd zullen worden. Gedurende 10 á 15 jaar zal Algerije overdekt zijn met jeugd-werkbrigades, die de bergen zullen herbebossen, voetpaden zullen aanleggen, wegen zullen konstrueren en waterwerken zullen opbouwen. De jongeren zullen hier terzelfdertijd de vakopleiding en het onderwijs ontvangen die nodig zijn voor de ontwikkeling van hun eigen grondgebied.

Zij zullen leren een weg te bouwen, een school, een hospitaal en een fabriek, om later heel Algerije hiervan te kunnen voorzien.

De verwerkelijking van een dergelijk plan vraagt de enorme inspanning van het hele Algerijnse volk. Want het slagen van de landbouwpolitiek is ten nauwste verbonden met het slagen van de industrialisatie.

Deze laatste moet de enorme werkloosheid van de plattelandsjeugd doen verdwijnen. Rekening houdend met de huidige werkloosheid in de steden, met de jongeren uit de landbouwsector, die naar de industrie moet worden overgebracht, en het bevolkingsoverschot, kan men schatten, dat er per jaar gedurende de komende 10 á 15 jaren een 200 á 250.000 arbeidsplaatsen geschapen moeten worden. Dat betekent een investeringscijfer van enige honderden milliard francs per jaar.

In deze enorme strijd, die het gehele Algerijnse volk zal moeten voeren, staan de arbeiders van de kollektieve boerderijen vooraan; ze zullen in de komende jaren hun levenspeil niet snel zien stijgen, omdat van hen belangrijke offers gevraagd worden ten bate van hun minder gelukkige broeders. Deze periode van strenge zelfbeperking en harde arbeid voor de industrialisatie van Algerije zal overigens aanzienlijk minder onverdragelijk zijn als

de onderworpenheid, die we gedurende
130 jaar gekend hebben.
Ziedaar wat alle Algerijnen wacht. Dit
is het program van de hele natie, en het

zal ons nader brengen tot het doel, waar-
voor zovele martelaren hun leven gegeven
hebben: Het Socialisme in Algerije.
L. Wessels.

x-x-x-x-x-x-x-x

THE AMERICAN WAY OF DEATH

Onder deze titel is één dezer dagen een boek verschenen van de hand van een in Amerika wonwde Engelse, Jessica Mitford (de uitgevers zijn Simon en Schuchter, New-York).

De New-York Times, die aan het boek bijna een hele pagina wijdde, is van mening dat "het boek een belangrijke bijdrage vormt tot de kennis van Amerika". Het behandelt een bijzondere tak van de Amerikaanse economie: de begrafenisindustrie. Miss Mitford is tot de slotsom gekomen, dat het vertalen van de dood in de taal van de "vrije markt-economie" tot verschijnselen gevoerd heeft, waarmee vergeleken het dodenritueel van de Zuidzee-eilanders dichterbij het Kristendom (en elke religie) staat, als het Nieuw-Heidendom van de Dollarmensheid.

De zakenlui van de dood, dat zijn de eigenaars van de begraafplaatsen, de begrafenis-ondernemers, de bloemenhandelaars, buiten de hulpeloze toestand van de achterblijvenden uit. Er worden doodkisten met vering, lijkenmatrassen (ook van schuimrubber) slaapkleding voor de dierbare doden, speciaal voor doden vervaardigde schoenen, sluiserrollen en dergelijke zaken meer aangeboden.

Daar de uiterlijke aankleding van een begrafenis als maatstaf voor de levensstandaard geldt, betekent een goedkope begrafenis een verlies van maatschappelijk aanzien. Een begrafenisondernemer in San Francisco zei het volgende: "Als iemand in een Cadillac rijdt, waarom moet hij dan een Pontiac begrafenis hebben?"

In New-York kost de meest armelijke begrafenis 195 dollar, maar met iets dergelijks is men er maatschappelijk onder door, niet alleen de nagedachtenis van de overledene, maar ook de nabestaanden.

Een millionair stond er op, zijn gestorven vrouw in het graf een paarlencollier van 30.000 dollar mee te geven; hij liet een graftombe bouwen in de stijl van het Indische koningsgraf Taj Mahal (bouwtijd zes maanden).

Een geestelijke in Pasadena vertelde dat hij, bij een begrafenis geroepen, door een van vriendelijkheid stralende ontvangstchef begroet werd met de woorden: "Mevrouw Mc Adoo zal U direct ontvangen". Hij werd in een boudoir geleid, gevuld met de zaken van een mooie vrouw en die dan ook in een kostbaar ochtendkleed op een hemelbed wachtte. Alleen was ze dood.

Dit alles is niet in een anti-Amerikaans pamflet te lezen, maar in de New-York Times van 4 Sept. 1963. De hoofden van drie religieuze gemeenschappen zijn, steunend op het boek van Miss Mitford, een campagne begonnen om de "nieuw-heidense" begrafenisgebruiken te bestrijden en de in discrediet geraakte begrafenis helpers weer in hun rechten te herstellen.

Maar de handelaars van de dood waren niet op hun mondje gevallen. Zij hadden snel ontdekt, dat Miss Mitford er op uit was, de Amerikaanse gebruiken door communistische te vervangen, zoals ze in de Sovjet-Unie gebruikelijk zijn.

Wie gelooft dat dit een geestige stof is, geëigend voor een cabaretsceñe, bedriegt zich. De Amerikanen geloven dat de wijze waarop ze leven en sterven, een voorbeeld is voor de "Vrije Wereld". De God die echter niet alleen hun leven maar ook hun sterven beheerst, is het Gouden Kalf, in dollar valuta. De "American Way of Life" heeft een nauwe overeenkomst met de "American Way of Death."

"Tagebuch" Oct '63.

Overgenomen uit het Weense blad

SPAANSE REVOLUTIONAIRE SOCIALISTEN NEMEN INITIATIEF TOT DISCUSSIE.

Revolución Socialista, het theoretisch orgaan van de Frente de Liberation Popular (F.L.P.), dat ondergronds verspreid wordt in Spanje, heeft zijn pagina's ter beschikking gesteld voor bijdragen van andere sectoren van de anti-Franco beweging, waarin het vraagstuk van een program behandeld wordt. De redactie van genoemd blad is van mening dat een discussie zeer waardevol zou zijn en zetten daarbij hun eigen inzichten uiteen. Wij geven hier enige uittreksels weer van hun verklaring.

"Men zegt dat de woorden democratie en socialisme niet met elkaar in tegenspraak zijn. Dat hangt af van datgene wat men precies verstaat onder deze woorden.

Als de partijen van de oppositie over democratie spreken, bedoelen zij in wezen de formele, de bourgeois-democratie. Dat is een regiem, waar de economische macht zich in de handen der kapitalisten bevindt, ofschoon deze zelfde kapitalisten haar met andere middelen uitoefenen-gladder, meer Europees, en in bepaalde omstandigheden doeltreffender- dan de middelen die door Franco worden gebruikt".

In tegenstelling hiermee stelt Revolución Socialista de socialistische oplossing, die langs de weg van de revolutie en de opbouw van een nieuwe staat en een nieuwe maatschappij bereikt moet worden.

"Dit socialisme wat wij zoeken zal vanaf het begin democraties zijn. De historische ervaringen van de revoluties van de Twintigste eeuw hebben grote successen en buitengewone voorbeelden te zien gegeven, maar zij hebben ons eveneens de gevaren getoond van een bepaald bureaucraties"staats-socialisme" en haar ontelbare negatieve consequenties: chauvinisme, politionele verdrukking, de "persoonsverheerlijking", enz. Maar de socialistische democratie, waarvoor wij strijden is ARBEIDERS-DEMOCRATIE.

Arbeiders-democratie, arbeiderscontrôle, het deelnemen van de werkende massa's aan de politieke en economische besluiten van de staat, zijn voor ons de wezenlijke inhoud van het socialisme".

De redactie erkent de grote moeilijkheden die overwonnen moeten worden in Spanje om de overwinning te behalen en een wezenlijke socialistische maatschappij te bouwen. En zij erkennen dat het F.L.P. niet berekend is voor deze taak en dat allen die op het standpunt van het revolutionaire socialisme staan, hun krachten moeten bundelen.

"Voor dit doel roept het F.L.P. alle revolutionaire socialistenv op, enkelingen of groepen, zich bij onze rijen te voegen of met ons samen in volledige gelijkheid en vrijheid de bases te leggen voor steeds nauwere samenwerking".

Het F.L.P. is zich bewust dat vele jonge mensen in andere organisaties de zelfde gezichtspunten hebben, maar uit organisatorische loyaliteit nog de "democratische" stellingen van de nationale leiders volgen.

Wat nodig is nu, is de versterking en de coördinatie van de verspreide revolutionaire groeperingen. Eén van de belangrijkste voorwaarden daartoe is het uitwerken van een politiek platform, gezamenlijk.

In ons pogen te vermijden dat we een dogmatische partij zijn, moeten we niet in ideologische verwarring en opportunisme terecht komen. Noch zelf-censuur, noch sectarische vooroordelen!

Dit werk is belangrijk, want we zijn er van overtuigd dat "zonder een revolutionaire ideologie er geen revolutionaire activiteit kan zijn".

De redactie vat haar inzichten t.a.v. het Marxisme als volgt samen:

"Ten eerste, we zijn tegen elk soort"etiketten ". Er zijn vele organisaties die zich Marxistisch noemen, maar in woord en geschrift elke dag de meest elementaire Marxistische principes geweld aandoen.

Wij kunnen het als een waarheid stellen als we hier het fundamentele belang van het Marxisme bevestigen, voor de gehele ontwikkeling van de internationale arbeidersbeweging, gedurende meer dan een eeuw. De theorie van de klassenstrijd, de rol van de staat, de noodzaak van het stukslaan van de bourgeoisstaat en de opbouw van een staat die op arbeiders-democratie gevestigd is, proletarisch internationalisme tegenover imperialisme, enz., deze program-

mapunten van elke revolutionaire organisatie- en vele meer- zijn fundamentele principes van het Marxisme.

Het is zeker dat, na twintig jaar van dictatuur en censuur, er in Spanje bepaalde misvattingen bestaan t.a.v. het Marxisme, zelfs in arbeiderskringen. Maar deze misvattingen komen alleen uit onbegrip voort.

Het is zeker waar dat met de overwinning van het socialisme in Rusland en andere landen, het Marxisme in zoiets als een "staatsreligie" is omgedoopt. En het is daaraan te wijten, dat het Marxisme vaak verward wordt met een dogma en Marxisme en Stalinisme op één hoop worden gegooid.

Als we het Marxisme beschouwen als een wetenschappelijke methode tot analyse van de maatschappelijke werkelijkheid (de kapitalistische zowel als de socialistische werkelijkheid, dat spreekt vanzelf) is het begrijpelijk dat de meerderheid van de werkers van het F.L.P. zich zelf als Marxisten beschouwen. Als evenwel Marxis-

me betekent, een absolute en voldragen theorie, vastgesteld zonder mogelijkheden van verrijking en zonder fouten, dan zijn we het daar niet mee eens. Maar welke wezenlijke Marxist kan het Marxisme zien als een verzameling of catalogus van onveranderlijke dogma's?"

De redactie van *Revolución Socialista* brengt deze voorstellen niet om "steriele en formele discussies te beginnen, maar om een discussie te openen, gericht op theoretische opklaring, die noodzakelijk is voor de uitwerking van een politiek platform van de socialistische revolutie".

Zonder een dergelijke discussie, kan er volgens hen geen voortgang worden gemaakt op de "weg naar revolutionaire eenheid".

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

GEEFT DE INTERNATIONALE DOOR ALS U HAAR
HEBT GELEZEN! MAAKT ABONNEES!

x-x-x-x-x-x-x-x-x-x

ZOU HET ZO OOK NOG EENS EEN KEER KUNNEN ZIJN?

De storm van verontwaardiging, van gekwetste gevoelens van allerlei schakering is tot rust gekomen na de geruchtmakende televisieuitzending van de Vara van 4 Jan. j.l. Pro en contra schrijvers hebben hun hart gelucht in de ingezonden stukkenrubrieken van alle bladen, van links tot rechts.

Men zou geneigd zijn de hele zaak als een stormpje in de gezapige Hollandse visvijver te beschouwen, maar de felheid van vele reacties noopt tot nadenken over deze verschijnselen. Wij laten natuurlijk de onverbloemd fascistische uitlatingen en bedreigingen aan het adres van verschillende medewerkers aan dit programma ter zijde, die spreken voor zich zelf.

Een aantal professoren heeft het bestaan van - door de gewraakte uitzending ontlaanden - onlustgevoelens gesignaleerd bij grote delen van de bevolking.

Daarmee zijn wij het eens, maar dit verklaart nog niet alles. Een dergelijke uitbarsting heeft ook andere en diepere oor-

zaken.

Wij leven in een maatschappij, waarin de geestelijke en culturele ontwikkeling van grote delen van de massa's verre ten achter is gebleven in vergelijking met de technische vooruitgang. De heersende klassen hebben, waar het de verdediging van hun belangen op korte termijn betreft, slechts behoefte aan, tot bepaalde technische en wetenschappelijke arbeid in staat zijnde, menselijke werktuigen.

Dat dit streven op den duur ontmenselijkend werkt, kan men waarnemen in de Verenigde Staten, waar de mens gemeten wordt naar de hoogte van zijn inkomen en de daaruit volgende maatschappelijke status. Elders in dit blad signaleerden wij één van deze verschijnselen.

De technische vooruitgang heeft media zoals de TV geschapen, die, wat Nederland betreft nog niet direct in kapitalistische handen zijn. Maar dit medium wordt beheerd en gebruikt binnen het kader van een kapitalistische maatschappij. Met alle gevolgen

vandien. De éénzijdige, pro-Westerse en gecensureerde berichtgeving daargelaten, zijn de programma's over het algemeen aangepast aan datgene wat de bourgeoisie als de "smaak van de grote massa" beschouwt.

De politieke teleurstelingen van de naoorlogsperiode, veroorzaakt door het verraad van de traditionele arbeidersleidingen van partijen en vakbeweging en de vermoeiende negenurige arbeidsdag, doet de mensen s'avonds de weg van de minste weerstand zoeken en helpen hen om door een nieuwe "droomfabriek" het slopende en vaak eentonige dagelijkse werk te vergeten.

Een vorm van passief amusement; het weinige wat de grote massa, zich in financieel opzicht kan veroorloven.

Vaak half of onbewust, voelt men de onvolledigheid van een dergelijke vrijetijdsbesteding, maar wat blijft er anders over?

Als men dan op dat zelfde tv scherm zich belachelijk voelt gemaakt, is het begrijpelijk dat dit bij velen in het bewustzijn vertaald wordt als "aantasting van godsdienstige gevoelens".

Maar in werkelijkheid is het de reactie van de onderliggende klasse, van de slaaf die nog eens een trap na krijgt om zijn slaaf zijn. Het had de "socialistische, dus de omroep van de niet-bezittende klasse gepast, aan deze kant van de televisiever-slaving eens wat nadere aandacht te besteden. Er wordt door de bezittende klasse genoeg neergekeken op de grote massa.

Van een omroep die zich zelf Vereniging van Arbeiders Radio Amateurs noemt, kunnen wij een dergelijke stellingname niet waarderen en keuren die dan ook alleen op deze gronden af. Dit betekent in geen dele dat wij het programma op zich zelf afkeuren. In tegendeel. Juist een programma als dit, verzoent ons tot op zekere hoogte met het bestaan van de tv in een kapitalistische maatschappij, omdat het op onverbloemde wijze de waarheid toont. Maar laten de samenstellers van dit programma hun pijlen blijven richten op datgene wat er op de hele wereld aan onmenselijks wordt bedreven door die klasse, die de grote massa bewust de weg naar cultuur en wetenschap, in één woord, MENS ZIJN, onzegt.

Stof zat.

De reacties van de minister waren veelbetekenend. Hij was er als de kippen bij,

de hier geschapen gelegenheid uit te buiten en een trap naar "links" uit te delen, daarbij geholpen door een aantal "christelijke" kamerleden, die, het werd terecht opgemerkt door velen, hun geheiligde Zondagsrust verstoorden, door naar de telefoon te grijpen. Waarmee de huichelachtigheid bewezen is van die z.g. christelijke gevoelens. In werkelijkheid steekt hier de angst achter, dat een programma als dit de massa aan het denken zou kunnen zetten. Hetgeen in een periode van herlevende klassestrijd in het geheel niet in de smaak valt van dat deel van de bezittende klasse, wier woordvoerders en belangenbehartigers deze verontwaardigde kamerleden en fractievoorzitters zijn.

Dat een blad als de liberale Nieuwe Rotterdamse Courant het voor het "vrije" beeld opgenomen heeft, komt ten dele voort uit haar anti-clericale tradities, stammend uit de tijd van het opkomende kapitalisme (1848!), dat economische vrijheid behoeft, maar zich gelijk daarmee van veel geestelijke en culturele klusters moest bevrijden.

Maar ook, en dat in hoofdzaak, omdat het aantasten van de vrije meningsuiting een tweesnijdend zwaard is, dat de bourgeoisie in haar geheel slechts bereid is te gebruiken, wanneer zij haar macht alleen nog maar kan handhaven door middel van de militaire dictatuur of van het facisme.

Zolang zij dus door middel van de "parlementaire democratie" kan heersen, geeft zij hieraan de voorkeur. In die zin zijn mede de "gematigde" reacties van katholieke woordvoerders en verschillende dominee's te verklaren.

Het gaat er om, bij gebeurtenissen als deze, te beseffen dat de Vara een stuk invloed van de socialistische beweging (zij het reformistisch) betekent op radio en televisie gebied en dat deze tegen alle aanvallen van rechts verdedigd moet worden.

Annie van Deventer.

DE VISSERSSTAKING EN DE DEMOCRATISCHE RECHTEN

"Arbeiders- en werkgevers-organisaties zullen het recht hebben hun statuten en reglementen op te stellen, hun vertegenwoordigers in volle vrijheid te verkiezen, hun administratie en activiteiten te organiseren en hun programma's op te stellen. De overheden zullen zich onthouden van iedere inmenging die dit recht beperkt of de wettige uitvoering ervan belemmert."

Aldus luidt artikel 3 van Conventie 87 van het Internationaal Arbeidsbureau. Deze internationale Conventie ter bescherming van de vrijheid van vereniging en vergadering, werd op 17 juni 1948 te San Francisco aangenomen.

In Nederland wordt dagelijks inbreuk gemaakt op de Conventie, die een van de meest elementaire democratische rechten inhoudt. Sinds het einde van de tweede wereldoorlog zitten wij in Nederland met het verfoeilijke systeem van "de erkende" vakbonden. Van bonden die het monopolie eisen om collectieve arbeidsovereenkomsten af te kunnen sluiten en door hun hele functie een verlengstuk van het staatsapparaat zijn. Door een heel systeem van regels en reglementen worden de vakbondsleidingen van de drie zuilen-organisaties door de patroons beschermd en gekoesterd omdat zij een "zekere" factor zijn. "De jongens van de vakbeweging weten wel wat aan de arbeiders verkoopbaar is", is de gangbare gedachtengang in werkgevers- en regeringskringen. De jongens van de vakbeweging vertellen hun leden wel wat bij de werkgevers "haalbaar" is.

Deze vicieuze cirkel, die gevormd wordt door werkgevers, regering en vakbondsbestuurders, is in de afgelopen weken en maanden wreed verstoord door acties in tal van bedrijven.

De jongens van de vakbeweging stonden in hun hemd, toen bleek, dat de koppelbazen "meer konden halen" voor de arbeiders, dan de vakbondsbestuurders. Dat was de tweede klap die zij kregen, want ook de arbeiders zelf hadden reeds gemerkt, dat "zwart"loon te verkrijgen was, ondanks de moeilijkheden met "onze concurrentiepositie op de wereldmarkt" en "de ontspanning op de arbeidsmarkt" (lees werkloosheid voor de arbeiders) die de vakbonden en de werkgevers nastreven.

De derde grote nederlaag voor de vakbondsbestuurders van de drie grote centrales en hun loopjongens in de aangesloten bedrijfsbonden was het feit, dat er in plaats van 2,7% plaats bleek te zijn in "onze economie" voor een loonsverhoging van rond 10%.

Er zijn zelfs werkgevers die bereid zijn meer te geven. En als dat gebeurt, dan zeggen de heren Kloos e.a. "Niet wij, maar de werkgevers brengen de economie in gevaar, zij bieden hoger lonen aan dan wij vragen". (zie het Parool van 3 januari 1964). Zover is het gekomen met de leiders van de grote vakcentralen. In wat voor krankzinnige wereld leven wij in Nederland, dat door vakbondsbestuurders de verantwoordelijkheid voor het betalen van "te hoge lonen"(?) in de schoenen van de bazen wordt geschoven. Is het geen tijd dat deze vakbondsbestuurders gekruisigd worden, desnoods met hele grote hoefnagels.

De werkgevers zullen deze arbeidersleiders niet kruisigen, daarvoor

spelen zij het spel te goed mee. De op dit moment nog steeds aan de gang zijnde vissersstaking heeft niet alleen opnieuw de erbarmelijke toestanden op de vloot in het licht van de schijnwerpers geplaatst (de vis wordt nog steeds heel duur betaald!) maar ook de hele jammerlijke situatie van de vakbondsleiding en van de rechtspraak/"erkende" of liever gezegd de zwartste en meest reactionaire klasse-justitie in alle naaktheid onthuld.

"Erkende" vakbonden met weinig of helemaal geen leden willen de arbeiders in het bedrijf opknopen aan arbeidsvoorwaarden die zij niet willen. De bondsbesturen staan naast, voor en achter de werkgevers, tegenover hun eigen leden, en tegenover nog veel meer arbeiders, die in het OVB zijn georganiseerd. De klasse-justitie veroordeelde het OVB; een veroordeling die de gehele arbeidersklasse treft, de vakcentrales juichen, zij hopen op een vernietiging van het OVB. De stakingsleiding wordt eveneens tot dwangsommen veroordeeld, maar de staking gaat door. De heren hebben te vroeg gejuicht. De werkgevers vragen aan het College van Rijksbemiddelaars (wier taak is het verlenen van bemiddeling) de arbeidsvoorwaarden die "de jongens van de vakbeweging" meenden aan de visser te kunnen "verkoop", bindend op te leggen.

De staking gaat door. De kamerleden Egas en ... hebben onder druk van de algemene verontwaardiging de minister van landbouw en visserij gevraagd of het juist is, dat vissers soms 16 uur per etmaal werken? Zij hadden zich de moeite kunnen sparen. Hun partijgenoot Boon van de Centrale van Koopvaardij had hen wel kunnen inlichten en maatregelen tegen de zestien-urige werkdag van de vissers neemt de minister toch niet. Hij is toch van de situatie niet op de hoogte en als de staking voorbij is, weten de heren in het parlement nog niets.

De heren hebben de tijd. Ook zij zijn een onderdeel van een ambtelijke molen, die zo langzaam maalt omdat iedere versnelling bij het nemen van sociale maatregelen het einde van het kapitalistische stelsel een honderdste millimetertje naderbij brengt. Het kapitalisme is voor dit soort "arbeidersvertegenwoordigers" wat het water voor de vissen is.

Wanneer wij de kwestie van de vissersstaking, van het hele loonpolitieke stelsel, van de "erkende" en "niet-erkende" vakbonden, van de rechtspraak, conventie van het I.L.O. (International Labour Office) dan blijkt dat de praktijk in Nederland sinds 1948 in flagrante strijd is met wat internationaal en nationaal als rechtsnorm is aanvaard. De weigering van de werkgevers om met het OVB te onderhandelen is in strijd met de conventie. De uitspraak van de Haagse Mr. Witsen Elias is in strijd met de conventie. Het College van Rijksbemiddelaars, het BBA, de Stichting van de Arbeid, zij allen zijn in strijd met de Conventie.

De vissers wordt het recht ontzegd zich in vrijheid te organiseren. De werkgevers en de regering erkennen de OVB niet. Daarmee is de grens van de burgerlijke "demokratie" duidelijk zichtbaar. Een klacht bij het Internationale hof van justitie is op zijn plaats. Niet omdat wij illusies hebben in dit soort rechtspraak, adviseren wij dit, maar alleen omdat het noodzakelijk is de nationale en internationale bourgeoisie en zijn "verheven" supra-nationale instellingen te ontmaskeren.

Wij willen niet eindigen alvorens ons volledig solidair te hebben verklaard met de stakende vissers. Ofschoon wij van mening zijn, dat de

strijd tegen de vakbonds-bureaucratie beter binnen de vakcentraken en buiten kan worden gevoerd, gebiedt onze klasse-plicht hier een gemeenschappelijk front te maken met het OVB tegen de ondernemers. Een houding die men van alle arbeiders en hun organisaties in dit land mag en moet verwachten.

H. Rubens

ZUID-OOST AZIË en MALEISIË

De koloniale revolutie, die zich direct na de tweede wereldoorlog in Azië ontplooidde --China, Vietnam-- heeft zijn zwaartepunt verplaatst naar Afrika en Latijns-Amerika. Een relatieve politieke stagnatie trad in Azië in, bij het falen van de PKI in Indonesië en het geïsoleerd blijven van de guerrillastrijd in Malakka en de Philippijnen; de koloniale bourgeoisie kon zich enigszins consolideren; maar dit zal van tijdelijke aard zijn.

Er hebben zich nu twee, voor het kapitalisme zwakke gebieden ontwikkeld in het imperialistisch-koloniaal-burgerlijke cordon rond de arbeidersstaten in Azië: het Nabije Oosten (Irak in het bijzonder) en Zuid-Oost Azië met als centrum Zuid-Vietnam.

Het Nabije Oosten

In Irak liepen tot nog toe alle revolutionaire golven en golfjes vast, doordat de communistische partijleiding achter de nationalistische vleugel van de bourgeoisie blijft aanlopen en zelfs dreigt te vervreemden van de panarabische tendenties van de massa. Het belangrijkste alternatief dat de massa in het Nabije Oosten voor ogen staat, is het Egyptisch "Socialisme". De betekenis hiervan mag overigens niet worden overschat en kan niet worden afgedaan als bonapartistische demagogie. Aan de andere kant is het op zijn best niet meer dan het begin van een uiterst bureaucratisch "staats-socialisme". Wij komen op dit zeer belangrijke punt nog nader terug.

Nieuw is de invloed van het socialistisch ALGERIË, die zeker zal toenemen. Als het tijdelijke slop in Irak (en daarmee in het gehele Nabije Oosten) in de niet meer zo verre toekomst, zal het Algerijnse model uiteindelijk een beslissende rol spelen; zo niet in de eerste fase, die nog door het Nasserisme zal worden beïnvloed, dan toch snel in de daarop volgende radicaliseringsperiode van de koloniale revolutie in dit gebied.

Zuid-Oost Azië

Aan de andere kant van Azië, vormt de Vietnamese Revolutie het brandpunt. Voor de Zuid-Vietnamese massa's ligt het doel van de strijd onder leiding van het Nationale Bevrijdings Front in eerste instantie eenvoudiger dan Irak, waar na een burgerlijke revolutie en een doodgelopen begin van een sociale revolutie, een bonapartistisch regime, met een burgerlijk nationalistische politiek de stroom tijdelijk heeft kunnen indammen. In Vietnam is het doel nog eenvoudig: het verdrijven van het Amerikaanse imperialisme en zijn burgerlijke en militaire zetbazen. Het Front stelt zich (bij monde van haar leider in een interview met "Revolution Africaine") slechts ten doel: het vestigen van een onafhankelijke democratische staat met een neutralistische buitenlandse politiek onder leiding van een regering, waaraan alle partijen, ook burgerlijke,

kunnen medewerken. Dit is uiteraard niet voldoende. Het is echter onwaarschijnlijk, dat na de omverwerping van het huidige militaire regiem van de generaals Duong Van Minh, Tran Van Don en Le Van Kim, een langdurige periode van neokoloniale "stabilisatie" zal intreden, iets wat De Gaulle schijnt te beogen. Er is geen maatschappelijke basis voor zo'n ontwikkeling, terwijl de objectief antikapitalistische krachten, die door de oorlog worden losgemaakt, zeer groot zijn.

Interessant is het feit, dat de Franse ambassade in Saigon een tijdlang het contactpunt voor de communistische regering in Noord-Vietnam en het Diem-regiem was. De Diemclan had er waarschijnlijk belang bij, de anti-communistische burgeroorlog niet al te drastisch en efficiënt te voeren al was het alleen al uit angst, na een tijdelijke (zeer theoretische) militaire overwinning op de huidige guerrilla-krachten, door een nieuwe revolutionaire golf van de massa's te worden weggevaagd. Diem c.s. gaven de voorkeur aan een schemertoestand, een labiel evenwicht, om hun kleine corrupte klik zo lang mogelijk te handhaven.

Dit gebrek aan consequente, anticommunistische hardheid was een der belangrijkste redenen voor het Amerikaanse imperialisme om Diem te vermoorden.

De Gaulle en het Franse imperialisme proberen alleen maar met "anti-Amerikaanse" stoutigheden en chantage op kunstmatige wijze een internationale rol te spelen. Zij zijn echter veel te zwak om in ZO Azie of waar ook maar, het Amerikaanse imperialisme te vervangen. De Franse bourgeoisie, die een 200.000.000.000 piasters in Zuid-Vietnam geïnvesteerd heeft, kan bij het falen van de Amerikaanse pure (en dure, 1.600.000 dollar per dag kostende contrarevolutionaire onderdrukingspolitiek), de natuurlijke ontwikkeling niet tegenhouden.

Wel is het mogelijk, dat bij de vestiging van het Socialisme, het bureaucratische karakter van Noord-Vietnam zich in Zuid-Vietnam zal reproduceren, voor of na de hereniging der beide, kunstmatig gescheiden gehouden gebiedsdelen.

Laos en Cambodja

De aard van de permanente burgeroorlog in Laos en het complete onvermogen van de reactionaire en "neutralistische" burgerlijke vleugels, respectievelijk van generaal Phoumi Nosavan (lang een troetelkind der Amerikaanse Geheime Dienst CIA) en de minister-president Souvanna Phouma, om de Pathet Lao in bedwang te houden, en ook de anti-Amerikaanse draai, die de regering van Cambodja gemaakt heeft, geven duidelijk de richting aan, waarin Z.O. Azie zich beweegt.

Het officieel afzien van alle Amerikaanse militaire en economische hulp in welke vorm dan ook, met ingang van 1 I 1964 door Prins Norodom Sihanouk op 19 november 1963, was niet alleen een represaillemaatregel tegen de steun, die de twee trouwe Amerikaanse bondgenoten Zuid-Vietnam en Thailand aan de contrarevolutionaire Khmer Serei-beweging geven: Sihanouk voelt het getij keren. Hij had immers al in oktober 1961 de relaties met Thailand verbroken en hij krijgt sinds 1959 Chinese en sinds 1960 Russische hulp. Hij noemt nu China "Cambodja's beste vriend". Sihanouk probeert wel de communistische activiteiten van de Cambodjaanse Chinezen en de Pracheachon Partij binnen bepaalde perken te houden, doch ziet in, dat het kapitalisme in Z.O. Azie geen toekomst heeft.

Burma

Op een zekere manier is dat ook het geval met de militaire regering van Burma onder leiding van generaal Ne Win, ook al heeft deze nooit, als Sihanouk, de Algerijnse weg als mogelijkheid aangehaald.

Men heeft de onderhandelingen afgebroken met de op de Sowjet-Unie georiënteerde "Witte Vag-Communisten" en de op China georiënteerde "Rode Vlag-Communisten", na een poging, om met alle guerrilla-groepen, ook het Kachin-Onafhankelijkheidsleger ende Astrakan-Rode Vlaggen, tot een compromis te komen. Na de stopzetting der onderhandelingen werden een

groot aantal uiterst rechtse politici en praktisch alle belangrijke linkse figuren gearresteerd.

Doch de generaals voelden zich ook genoopt, om op 19 oktober 1963 de Wet op de Nationalisering van de Ondernemingen aan te nemen. Genationaliseerd zijn tot begin-januari: 6 particuliere sigarettenfabrieken, het Parelduik- en Visserijsyndicaat van Burma, de Burmese Economische Ontwikkelings Corporatie (en zijn 42 dochterfirma's), het Instituut van de defensie-Diensten (en zijn 5 aangesloten firma's) en de Pyilone Awba Rijstpellerij te Paungde.

"Natuurlijk" gaat dit met schadeloosstelling van de vroegere eigenaars gepaard, en het betreft nog maar een gering deel van de Burmese economie. Evenwel lijkt het erop alsof het kapitalisme hiermee toch ondergraven wordt. Wordt dit een misvormde uitdrukking van de Koloniale Revolutie zoals in Egypte of in Indonesië? Als wij nadere gegevens hebben, hopen we op dit verschijnsel in zijn algemene betekenis in te gaan.

Thailand, de Philippijnen en Malakka

Weinig horen we over de Koloniale Revolutie in Thailand, de Philippijnen en Malakka, trouwe bondgenoten van het Amerikaanse en het Engelse imperialisme. Gedeeltelijk is dit te wijten aan scherpe onderdrukkingsmaatregelen: In Malakka voerde het Engelse leger met alle middelen een harde neo-koloniale oorlog tegen de communistische guerrilla-beweging, die werd teruggedrongen tot de Thailandse grens.

Het Philippijnse leger kreeg ruime Amerikaanse steun bij zijn strijd tegen de Hukbalahaps-guerrilla, die overigens niet uitgeroeid kon worden. Gedeeltelijk komt het in een land als Thailand door de relatieve langdurige stabiliteit van de half-koloniale maatschappij, die nooit direct door het Imperialisme werd overheerst en anderszels door het uitzuigen van meerderheid-minderheid-tegenstellingen (b.v. de Chinezen in Thailand en Malakka) en heel de relatieve "welvaart" van een deel der boeren, die in het algemeen nogal geïsoleerd leven, alsook door de versnippering van een eilandrijk als de Philippijnen in aardrijkskundig, cultureel-volkenkundig- en taalkundig opzicht.

In geen van de drie landen bestaat een proletarische of arme-boeren-massa-beweging van enige betekenis, op vakbonds- of politiek terrein.

Het klimaat begint echter wel te veranderen. De vrees van de internationaal steeds meer geïsoleerde Thailandse heersende klasse neemt toe. Een bezoek van het Nederlandse koninklijke paar vermag hierop nauwelijks enige invloed uit te oefenen: het Nederlandse bedrijfsleven heeft tenslotte het laatste woord en het schijnt geen zin te hebben in nog een failliete (neo-)koloniale boedel.

In de loop van 1963 liet het anders geheel aan de leiband van Washington lopende door en door corrupte regime in de Philippijnen enige kritiek op de VS horen. Zeer militant was het optreden van een aantal vakbonden in de hoofdstad Manilla.

Malakka-Maleisië

In het relatief rijke en dunbevolkte, ongeveer 7.000.000 inwoners tellende Malakka, bestaan buiten de illegale Communistische Partij (voornamelijk Chinezen en sterk in Penang en als guerrilla aan de grens met Thailand) twee kleine oppositiepartijen, die in principe tegenover de reactionaire regeringspolitiek en de imperialistische Maleisië-manoeuvre staan. Zij zijn beperkt tot de steden. De Maleise boerenmassa is aan enige vorm van organisatie nauwelijks toe.

Een groot probleem is de verdeeldheid der bevolking met plm. 3.000.000 Chinezen, 4.000.000 Maleiers en een paar honderdduizend Indiers. De ar-

beidersklasse bestaat voor een groot deel uit Chinezen en uit Indiërs. De kleine parasitaire, burgerlijke en semi-feodale Maleise laag, die het staatsapparaat en de gewapende macht alsmede de politie beheerst, is door de tin- en rubberinkomsten in staat, om via Engelse ondernemingen een zekere economische ontwikkeling te stimuleren enb.v. ook alle jongeren die in Engeland of elders worden opgeleid te corrumperen met veilige baantjes. Het meerendeel van alle aantrekkelijke posities is namelijk gereserveerd voor Maleiers.

Dit gaat gepaard met een verregaande controle op diezelfde jeugd en op iedereen waarvan vermoed zou kunnen worden, dat hij zich in politieke zin ontwikkelt, buiten het officiële kader van de 3 burgerlijke regeringspartijen: de UMNO=Verenigde Maleise Nationale Organisatie, de MCA=Maleis Chinese Vereniging en de MIC=Maleid Indiaas Congres. Desalniettemin ontwikkelen zich een aantal studenten in links-centristische en Marxistische richting. De besten van hen zoeken nu naar oplossingen voor het probleem, hoe de armere lagen der boerenmassa te bereiken en hoe door de verdeeldheid der bevolkingsdelen heen te breken.

De oorsprong van de federatie van Maleise Staten ligt in de "Merger" (fusie) tussen Malakka en Singapore. Deze werd vooral bepleit door Lee Kuan Yew, leider van de P.A.P. (Volks Actie Partij) en minister-president van Singapore, die enkele jaren geleden op een linkse anti-imperialistische massa-golf, die hij handig heeft uitgebuit, aan de macht geholpen is. Eenmaal stevig in het zadel, schoof de PAP-leiding uit angst voor de massa's steeds verder naar rechts; zij nam geleidelijk aan de rol van de rechtse Singapore's People's Alliance, de partij van de gevestigde Chinese bourgeoisie, over. Die angst bracht Lee uiteindelijk tot een noodsprong: het verzoek tot samengaan met de rijke semi-feodale heersers van Malakka, die hem en de zijnen moesten beschermen tegen het Singaporese proletariaat. De PAP-leiding was zelfs in staat, om een groot aantal betrekkelijk nieuw-aangekomen inwoners van Singapore tot tweederangsburgers van de verenigde nieuwe staat te degraderen... Dit was een eis van de Maleise president Abdul Rachman, uit angst voor een Chinezenvloed over Malakka, want de Chinezen worden door hun sterke economische posities door de Maleiers zeer gevreesd.

Diezelfde bezorgdheid inspireerde tot het Maleisië-idee: de vereniging van het Maleise schiereiland met Sarawak, Brunei en Sabah (voormalig Brits Noord-Borneo). Deze drie Noord-Borneose gebieden hebben een bevolking die voor de meerderheid uit Maleiers bestaat, met Chinese minderheden. Door zijn sterke positie in dit geheel kon de regering van Malakka onder Abdul Rahman een zetelverdeling in het parlement, de Dewan Ra'ayat, doordrijven, die het Maleise overwicht moest garanderen, tegen het belang van de gevaarlijke Singaporese massa's in: Malakka (7.000.000)-104, Sabah, Sarawak en Broenei (2.000.000)-meer dan 40 Singapore (1.600.000) 15 ! (samen ongeveer 10.000.000 inwoners.).

Vergelijkbare overwegingen als die van Lee, bestonden er bij de sultan van Brunei en soortgenoten in de rest van Noord-Borneo: n.l. om het wankel bestaan van hun heerschappij te redden in een groter reactionair verband, dat de directe militaire steun van het Engelse imperialisme garandeerde.

Wij hebben er in een vroeger artikel over Maleisië in De Internationale, al op gewezen dat de ontwikkeling van de Maleise idee, samenviel met een reorganisatie van het militaire Zuid-Oost Azië commando van het Britse imperialisme, dat precies dezelfde grenzen heeft als het huidige Maleisië. Nu begint het eerst goed aan het dag-

licht te treden hoe groot belang er door het imperialisme, ook het Amerikaanse, aan Maleisië wordt gehecht, als laatste "solide" bruggehoofd en voorpost van het imperialisme in Zuidoost Azië; gericht zowel tegen de Vietnamese en Laotiaanse als tegen de Indonesische revolutie.

Ondanks de druk die er werd uitgeoefend, achtte Abdul Rahman het direct bij de "onafhankelijkheid" van Malakka het niet verstandig een directe binding met de ZOAVO (imperialistische Alliantie onder leiding van de Ver. Staten, van de Phillippijnen, Thailand, Pakistan, Australie, Nieuw Zeeland, Engeland) aan te gaan, gezien het klimaat in Zuidoost Azië. Er werd toen iets anders op gevonden: de ASA (Vereniging van Zuidoost Aziatische Staten), een economische associatie, waar tot nu toe alleen Thailand en de Filippijnen aan mee wilden werken. Het Amerikaanse imperialisme zag hier een mogelijkheid in Malakka los te weken uit het Engelse Gemeenebest verband, en over te brengen in de Zoavo-sfeer. Door de weinig tegemoetkomende houding van genoemde 2 landen bleef de ASA een papieren aangelegenheid. Malakka was en bleef betrekkelijk geïsoleerd in Azië; dit bleek nog duidelijker toen de Maleisië plannen naar voren kwamen.

Indonesië

In Indonesië was het allereerst de PKI die zich tegen Maleisië verzette, en Soekarno onder druk zette om de opzet van Rahman en Londen ongedaan te maken. Soekarno was wel bereid een chauvinistische diplomatieke actie tegen Maleisië te voeren, zonder al te ver gaande consequenties, en met de bekende afleidingseffecten voor de ontevreden massa der bevolking. Ook bij de PKI is hierbij een opportunistisch element te bespeuren, de anti Maleisië en anti Engels Imperialisme actie dient mede ter vervanging van een revolutionaire binnenlandse politiek tegen de koloniale bourgeoisie zelf.

(wordt vervolgd)

E. Verheyen.

CONGRES VAN LATIJNS-AMERIKAANSE VAKBONDEN TE BRASILIA (hoofdstad van Brazilië)

Op het Latijns-Amerikaanse vakbondcongres, dat 24.000.000 arbeiders vertegenwoordigde gehouden te Brasilia eind Januari, is het niet tot een eenheid gekomen tussen de bonden aangesloten bij het I.V.V.V. en die aangesloten bij de Wereldfederatie van Vakverenigingen, wegens het verzet van de grote Braziliaanse en Argentijnse bonden die bij het I.V.V.V. zijn aangesloten.

Onder de druk van de radicale eenheidsverlangens werd toch nog een compromis bereikt. Resolutie 3 luidt: "De eenwording van de vakbeweging op het continent, is het streven van alle arbeiders van Latijns-Amerika. Zij is trouwens een politieke noodzaak want morele en materiële solidariteit zijn ontoereikend. De arbeiders van het hele continent hebben nu de plicht om verenigd op te treden".

Andere resoluties houden een concreet actieprogramma in:
- de verdediging van de Cubaanse revolutie - de verovering van minimumlonen - sociale voorzieningen - de verdediging van het stakings- en verenigingsrecht - de nationalisatie van de nutsbedrijven (b.v. electriciteit, spoorwegen enz.) en de basis-industriën de staalindustrie enz. (die in verschillende landen nog in handen van buitenlandse ondernemingen zijn), als voornaamste punten.

De Cubaanse revolutie is volgens het congres "een levenskwestie voor het hele continent" (onderstreept door de vert.). Het wenst de strijd tegen het imperialisme te versterken en stelt het verlangen vast van de Latijns-Amerikaanse volken om eens "Latijns-Amerika" tot "onafhankelijk gebied" te verklaren.

Solidariteit werd betuigd met de strijdende volken in Paraguay, Panama, Venezuela en Columbia.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

BOEKBESPREKING

ISAAC DEUTSCHER OVER TROTSKY

Eind 1963 voltooide Deutscher zijn grote Trotsky biografie, opgezet als tweede stuk van een indrukwekkende reeks biografieën, over Stalin (1949), Trotsky en Lenin (nog niet verschenen).

Het eerste deel, "The prophet armed", (De gewapende profeet) -1879-1921-, verscheen in 1954, het tweede deel "The prophet unarmed" (De ongewapende profeet) - 1921-1929- in 1959, en het derde deel, "The prophet outcast" (De uitgebannen profeet) -1929-1940- in 1963.

Wij zullen later nog uitvoerig op dit magistrale werk ingaan. Nu slechts een enkele opmerking over de grote betekenis van dit werk.

Deze is allereerst gelegen in de enorme hoeveelheid feiten, die een helder, wetenschappelijk gefundeerd beeld mogelijk maken en de grond ontnemen aan alle Stalinistische en Chroesjtsewistische geschiedvervalsing en laster.

Om een indruk te geven van Deutscher's, op deze feiten gebaseerde historische oordeel, hierbij de slotregels van het derde deel: "Trotsky vergeleek de vooruitgang van de mensheid soms met de tocht van barrevoetse pelgrims naar hun heiligdom, die slechts telkens een paar stappen vooruit doen en dan weer terugtreden en opzij springen, teneinde vooruit te komen en dan weer afwijken en stappen terug doen; pelgrims die voortdurend zigzaggen bij hun moeizame benadering van hun doel.

Trotsky zag zijn historische rol in het aansporen van de "pelgrims" om vooruit te schrijden. Als de mensheid echter na enige vooruitgang bezwijkt onder een opstekende storm, laat zij toe dat diegenen die de mensheid oproepen om vooruit te gaan, worden belasterd, doodgetrapt en onteerd.

Pas wanneer die mensheid haar opwaartse gang hervat, eert zij de slachtoffers berouwvol, eert zij hun nagedachtenis en verzamelt zij vol eerbied de werken van de slachtoffers; eerst dan is zij hen dankbaar voor elke druppel bloed die zij gaven - want zij weet dat zij met hun bloed, het zaad van de toekomst hebben gevoed".

Zeer boeiend zijn Deutscher's pogingen tot een Marxistische analyse van het ontstaan van de Stalinistische bureaucratie, in het geïsoleerde, halfdood-gebloede achterlijke Rusland waar het proletariaat als actieve politieke klasse-factor nauwelijks meer bestond en de partij min of meer in een vacuum opereerde.

Interessant is ook het inzicht van de schrijver in de industriële, de maatschappelijke ontwikkeling van de S.U. als voorwaarde voor de destalinisatie in de richting van de oorspronkelijke doelen van de Russische revolutie.

Zwak is de Marxist Deutscher (o.a.) in zijn vaagheid ten opzichte van de wijze van verdwijnen van de bureaucratie; en in

zijn gebrek aan inzicht in de noodzaak van Leninistische partij-politieke arbeid buiten de traditionele communistische wereldbeweging (en daarmee verbonden linkse tendensvorming binnen die beweging), als voorwaarde voor het ten einde voeren van het destalinisatieproces.

Daarin toont Deutscher zich de Marxistische studeerkamer geleerde.

Niettemin een groots werk; meer dan een biografie; één der allerbelangrijkste naoorlogse bijdragen tot de geschiedschrijving over de communistische wereldbeweging.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

Verkrijgbaar bij onze administratie de brochure van M.Pablo "DE VIERDE INTERNATIONALE, WAT ZIJ IS, WAT ZIJ WIL.

Prijs f 0.50.

X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X-X

KORT COMMENTAAR.

De koloniale revolutie.

Panama.

Na de Amerikaanse onderdrukking van de revolutie in Guatemala hebben de kleine republieken van midden-Amerika een tijdlang weinig meer van zich laten horen. Zij bleven het jachtterrein van de almachtige Amerikaanse United Fruit Company, en konden als basis dienen voor acties tegen Cuba. Met de nieuwe "onrust" in Guatemala, en Honduras (waar beperkte guerilla-acties schijnen voor te komen) en in Panama, raakt deze streek weer enigszins betrokken in de grote maalstroom van de Latijns-Amerikaanse revolutie.

Gezien het belang dat het Amerikaanse imperialisme er aan hecht, zal er op het diplomatieke vlak door de Panamese regering geen bevredigende regeling voor de agressieve Amerikaanse aanwezigheid worden gevonden. Zelfs een gewapende strijd van een sociale revolutie in het kleine Panama alleen, -hoe nodig op zich zelf en hoe belangrijk ook-, is onvoldoende om de Amerikanen uit de Kanaalzône te verdrijven. Dit laatste zal het werk van de revolutionaire strijd in een groter aantal landen moeten zijn..

Panama heeft een bijzonder positie. Het is niet alleen één der armste landen van dat gebied, maar heeft door het imperialisme direct bezette zône. Het Amerikaanse imperialisme heeft dit staatje in 1903 in het leven geroepen toen Columbia in 1902 weigerde de Kanaalplannen goed te keuren. Deze bezette zône waarvoor nog geen 2.000.000. dollar "huur" per jaar wordt betaald levert het imperialisme veel op en dient nu als centrum voor de contra-revolutie: in 1962 werden 1600 Latijns-Amerikanen in speciale scholen in de kanaalzône en 3200 via mobiele Amerikaanse teams vanuit de zône in hun eigen landen opgeleid in de techniek der contra-revolutie, guerillabestrijding, enz.

Hoelang de bovengenoemde noodzakelijke verbreding en verdieping van het verzet ook mag uitblijven, een tweede "Suez-nederlaag" zal het imperialisme niet bespaard blijven.

KORT COMMENTAAR(vervolg)

Zanzibar

De revolutie in Zanzibar en de spanningen in Tanganjika, Kenya en Uganda--dat lange tijd, sinds de Mau Mau strijd zo rustige Oost Afrika--tonen aan dat er nergens in Afrika een nekoloniale burgerlijke consolidatie op langere termijn mogelijk is.

In het kleine eiland Zanzibar, met zijn 300.000 inwoners op 2600 km², is het tot een uitbarsting gekomen van het negerproletariaat, de negermassa, tegen de Arabische heersende klasse van grootgrondbezitters en handelaren. Zo is dit eiland, kort na de uitroeping van de onafhankelijkheid een volksrepubliek geworden.

De revolutie werd voltrokken door een alliantie tussen een linkse intellectuelenorganisatie, de UMMA, onder leiding van Mohammed Baboe en een panafrikaanse massapartij, de Afro-Shirazi.

De grote vraag is nu of en hoe de revolutie zich in sociaal-economisch opzicht zal gaan verdiepen onder leiding van Baboe en Okello; waarvan de eerste relaties met Peking schijnt te onderhouden en de tweede in Cuba is opgeleid. Zeer verheugend is de snelle steun van de arbeidersstaten(waaruit eens te meer blijkt hoe objectieve klassekrachten de koloniale revolutie en de arbeidersstaten steeds nauwer bij elkaar brengen). De SU waarschuwde het Engelse imperialisme heel duidelijk om met de vingers van Zanzibar af te blijven.

Dit is des te noodzakelijker waar het kruidnageliland geïsoleerd ligt, economisch uiterst zwak is, en het Engelse leger snel in Tanganjika, Kenya en Uganda heeft ingegrepen, maar liefst op uitnodiging van de koloniale bourgeoisie zelf.

"Révolution Africaine" was van mening dat het spreken van een nieuw Cuba voorlopig nog voorbarig is, doch dat Zanzibar in de nabije toekomst een zeer grote rol kan gaan spelen.

FASCISME

De (katholieke) Volkskrant van 21-1-1964 ging vrij uitvoerig in op de toenadering tussen de SU en Spanje, een zaak die geen roden tot vreugde scheidt, doch waarover we nog te weinig zijn ingelicht, om er een degelijk en duidelijk oordeel over te vellen. Heel erg duidelijk is echter het slotcommentaar van de Volkskrant: "Er is echter nog één aspect van de zaak dat tot nog toe weinig opgevallen is. Zeer binnenkort, op 1 april 1964, zal Spanje de 25jarige verjaardag vieren van het einde van de Spaanse burgeroorlog en de afsluiting van een periode van vrede die het Franco-regime 25 jaar aan het Spaanse volk heeft gebracht. In deze kwart eeuw is uit de chaos, die de burgeroorlog achter zich liet, een gemeenschap gegroeid die ondanks alle tegenwerking in het begin, er toch in geslaagd is een aanvang te maken met de opbouw van een gezonde economie. Wat de Spanjaarden ook op Franco tegen hebben, iederen is er diep van overtuigd dat het Spaanse sociale en economische leven zeer veel aan zijn leiding te danken heeft."

Wij sommen in dit verband snel een aantal verwante feiten op: de toenadering Parijs-Madrid; de pogingen Spanje binnen de EEG en de NAVO te halen; het nieuwe verdrag tussen Washington en Madrid dat de banden tussen het Amerikaanse imperialisme en het Spaanse fascisme versterkt enz. De lofzang van prinses Irene op de Spaanse staat ligt ook geheel in deze lijn.

Met het Portugese fascisme heeft de Noord-west Europese bourgeoisie allang de hartelijkste relaties.

Dichter bij huis hebben we o.a.: in Frankrijk de OAS, de Poujadisten; in Duitsland een aantal oud-officieren en oud-soldaten(waaronder SS)organisaties; in België "Jeune nation" en oudkoloniale terroristen enz. enz.(ter vergelijking in de Ver.Statens de bloeiende John Birch Society).

In een breder verband van reactionaire tendenties zien we: de voorlopig

mislukte poging van De Gaulle en Adenauer om een as Parijs- Bonn te smeden, als centrum van een zeer conservatief autoritair geleid Europa. (Waarbij we er op wijzen dat reeds jaren geleden in zekere rooms-katholieke kringen gedroomd werd over een nieuw rijk zoals dat van Karel de Grote.); de populariteit van het gaullisme, van een sterke manoplossing ook buiten de genoemde 2 landen, een populariteit die eerst enigszins verzwakt is door De Gaulle's streven naar een al te opvallende overheersing van Europa (wij denken o.a. aan lieden als Hilterman); de geleidelijke uitholling van de burgerlijke parlementaire democratie; de toenemende bereidheid van de bourgeoisie om iedere willekeurige reactionaire kracht als bondgenoot tegen de arbeidersklasse en het socialisme te aanvaarden.

Het zijn alle symptomen van een Europese kapitalistische ontwikkeling, die ons op het ergste voorbereid moet doen zijn. De overgang van de Nederlandse burgerlijke staat naar een gaullistische halfdictatuur, en van daar naar een Spaans of ander fascisme is niet zo onvoorstelbaar groot.

Wij moeten er wel bij zeggen dat voor een dergelijke ontwikkeling eerst een ernstige nederlaag van de arbeidersklasse zou moeten hebben plaats gevonden, en dat is, haasten wij ons te zeggen beslist niet onvermijdelijk.

Bovendien heeft de Europese bourgeoisie, onder de huidige economische omstandigheden nog niet overal de behoefte aan dictatuur en fascisme, als uiterste redmiddel in nood. Doch de arbeidersbeweging zal op haar hoede moeten zijn. Een economische neergang en crisis zal snel tot economische én politieke offensieven tegen de arbeidersklasse leiden. Een enkel voorteken zien we al in de anti-stakingswetten in België en Frankrijk.

Bij elke aanval zal onmiddellijk hard teruggeslagen moeten worden. En dit kan pas doeltreffend gebeuren met een revolutionair overgangsprogram; met een strijd niet voor het eeuwige behoud van de burgerlijke democratie die steeds minder gaat betekenen en die men niet tegen de stroom van de geschiedenis in kunstmatig tot nieuw leven kan wekken; maar door de afbraak van de kapitalistische staat zelf. Bij een verzwakking van dit einddoel als zeer concreet perspectief, is de strijd tegen de uitbreiding van het dictatoriale gaullisme en fascisme, al half verloren. Waarbij we slechts aan Italië (1922), Duitsland (1933) en Spanje (1936-39) hoeven te denken.

Karel Verbiest.

====+ +++ ++++++=====

Wij ontvingen: "Sous le drapeau du Socialisme" (Onder het vaandel van het socialisme). Maandblad van de Afrikaanse Commissie van de Vierde Internationale. No 1 Januari 1964.

Uit de inhoud noemen we: Afrikaanse perspectieven; balans en nieuwe doeleinden van de Algerijnse revolutie; Overpeinzingen over het komende congres van het FLN; China, de SU en de koloniale revolutie, door Michel Pablo; De guerilla in Latijns Amerika, door I. Frias; voorts korte berichten en commentaren over Afrika en de SU, boekbesprekingen en een verklaring tegen de imperialistische agressie tegen de Algerijnse revolutie.

U kunt zich abonneren via onze administratie of direct bij:
G. Marquis, 10, cité Lesnier, Clamart (Seine) voor 5,50 francs per half jaar of 10 francs per jaar.

Tevens bevelen wij aan: L'Algérie dans le monde, waarvoor U zich kunt wenden tot de stichting Nederland-Algerije. Administratie: J. Goffree, Hoendiepstraat 27 Amsterdam.

De Vierde Internationale geeft naast "Quatrième Internationale" tegenwoordig uit: "World Outlook", een wekelijks nieuwsbulletin, dat zich voornamelijk bezig houdt met de arbeidersbeweging, de koloniale- en de negerbeweging. Voor Abon.: Pierre Frank, 21, rue Aboukir, Paris (2e). Prijs voor 26 nummers: 37,50 F.

(Voortzetting van de voorpagina)

Ondanks het ach en wee groep der burgers over inflatie en verslechtering van de Nederlandse marktpositie door de "loonoperatie", heeft het bloeiende Nederlandse kapitalisme geen schade geleden. Waaruit alleen maar blijkt hoe bescheiden de looncijzen zijn geweest. De winsten blijven zeer bevredigen; de vermogensverhoudingen ontwikkelen zich in negatieve zin, merkte Coppes van de NKV (vroeger (KAB) op 18-164 op; het aantal millionairs stijgt. Alles wijst er op dat het arbeidersaandeel in het "nationale inkomen" zeer beperkt blijft, om van het bezit maar helemaal te zwijgen. / Buitenland.

Het gaat best met de bezitters, behalve met de boeren, die door het binnenlandse kapitaal worden weggedrukt, en ook nog door de BEG-molten heen moeten. Evenals De Gaulle het leven van de Franse boeren probeert te rekken door de Franse landbouwproducten aan de Europese markt op te dringen tegen forse prijzen, probeert Erhard de Duitse oerboeren en andere boeren kunstmatig in het leven te houden.

Ondanks de permanente landbouwspanningen gaat de grootkapitalistische Europese eenwording verder. Men is zelfs telkens weer bereid vergaande concessies aan de Gaulle te doen; zo zeer, dat de aanstaande Kennedyronde voor een Atlantische markt bij voorbaat eigenlijk al is mislukt. Ook op het wereldvlak probeert het Franse bonapartisme "successen" te behalen door een nieuwe Azië en Chinapolitiek, die voor het Amerikaanse imperialisme en zijn handlangers Chang Kai Shok een pijnlijke verrassing was. Ernstiger zijn voor Washington echter, binnenslands, de problemen van de economische stagnatie. Johnson moest een bezuiniging doorvoeren en vaststellen dat de werkloosheid groot is en 13% van de industriële capaciteit ongebruikt blijft. Buitenslands: de zoveelste Latijns Amerikaanse crisis; Panama, en verder weg, afgezien van Vietnam, Congo; het enige land waar een neokoloniaal succes werd bereikt door het Amerikaanse imperialisme via de VN, wordt wederom door de koloniale revolutie in beweging gebracht; Cyprus enz.

En de koloniale revolutie dringt niet alleen op zichzelf het imperialisme terug doch wordt steeds sneller en vanzelfsprekender met de arbeidersstaten verbonden, zoals bij Zanzibar blijkt en in het nieuwe verdrag tussen Cuba en de SU en in de uitspraken bij die gelegenheid blijkt. Iets wat van de kant van de SU niet de uitdrukking is van een economie, zoals die in het CIA-rapport met anti-communistische propagandadoeleinden wordt voorgesteld, maar van een voortdurend--zij het soms met horten en stoten--op alle terreinen expanderende maatschappij.

De bladen van de VIERDE INTERNATIONALE: CEYLON: -The Samasamajist; -Young Socialist; -Fourth International.
FRANKRIJK: -Quatrième Internationale, orgaan van het Int. Execut. Comité.

-L'Internationale.

BELGIE: -Lutte de classe.

ITALIE: -Bandiera Rossa.

OOSTENRIJK 'DUITSLAND: -Die Internationale

GRIEKENLAND: -Marxistio Deltio.

JAPAN: -Permanent Revolution

-World Revolution.

VERENIGDE STATEN: -International Socialist Review.

CHILI: -Cuarta International.

BOLIVIE: -Lucha Obrera.

ARGENTINIE: -Boletin Trotskysta.

MEXICO: -El Obrero Militante.

PERU: -Obrero y Camposino.

OOSTENRIJK: -Arbeiterkampf.

AUSTRALIE: -The International.

INHOUD: p.1: Het eerste nationale congres der landarbeiders en boerenraden te Algiers, door L. Wessels (II).

p.4: The American way of life.

p.5: Spaanse revolutionaire socialisten nemen initiatief tot discussie.

p.6.: Zou het zo ook nog eens een keer kunnen, door Annie van Deventer.

p.8.: De vissersstaking en de democratische rechten, door H. Rubens.

p.10: Zuid-oost Azië en Malaisië, door Ed. Verheyen.

p.15: Bockbespreking: Deutscher over Trotsky.

p.16: Kort Commentaar: Panama;

p.17: id.: Zanzibar.

p.17: Fascisme, door Karel Verbiest

====++++====